

SEPSISZENTGYÖRGYI EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Pünkösöd

Nagy lelkesedéssel ünnepeljük meg egy cég alapításának évfordulóját, csakúgy, mint egymás születésnapját vagy szentelési, házassági évfordulóját. Valami elkezdődött, megújulás indult el általa, a világtörténelem új, friss életerőhöz jutott. A kezdeteket és az új életet minden kultúra örömmel veszi tudomásul. Mint egy nagy visszahajtás az első szerelemhez. Hasonlóan élte meg Izrael népe a – nálunk – tavaszra eső ünnepeket. Legyen szó akár a fiatal kis báránycák első tavaszi kifuttatásának vagy az árpa friss termése sarló alá érésének a megünnepléséről. Az ünnep szellemiségét, lelkületét az állandóság tisztelete és az itt és most változékonyságának dinamizmusa adja. E két gyökérből táplálkozik minden ünnep. Hagyomány és aktualitás. A növekedést, a fejlődést azonban nem az ünnepek hozzák, hanem a köznapok. A tanulással, munkával, imádsággal teli köznapok, amelyek hétfő reggeltől szombat délutánig tartanak, s gyakrabban van bennük sóhaj, mint meglegedett szuszogás.

Így, vagy hasonlóan éljük meg a Szentlélek jelenvalóságát. A Lelket gyakran csak pünkösödkor említjük meg, mikor valaminek csak az elejét, a kezdetét ünnepeljük. Mintha a

El Greco: Pünkösöd

Lélek áradása egyetlen eseményhez, a nyelvcsodához lenne köthető. Pedig „ő szólt a próféták szavával”, sőt, istendicséretünk során „Urunk”-nak és „éltetőnk”-nek ismerjük el őt, akit az Atyával és a Fiúval együtt és egyetlen magasztalással dicsőítünk.

A Szentlélek áradása a mindennapokhoz, a munkához, a tanuláshoz, az imádsághoz, valamint a szeretethez köthető. Mindezen összetevők pedig sokkal inkább a hétköznapok jellemzői, mint az ünnepeké. A mai vasárnapon mégis a Lélek kiáradását ünnepel-

jük mint új kezdetet. Ünneplésén ajándékait is szoktuk emlegetni.

Melyek ezek? Bölcsen ismerte föl az ősegyház, hogy mindazt, ami az őszövetségben összegabalyodott és érthetlenné vált, Jézus lelke kibogozta, és érthetővé lett. A bábeli torony épülésekor történt széthúzásnak a lélekáradás adja az ellenpontját. Tehát amit az ember a gőgje folytán szétzilál, azt Isten Lelke összerendezi és egyensúlyban tartja. Ezek alapján mondhatjuk, hogy a Szentlélek a rendnek és a rendezettségnek a lelke, de úgy, hogy nem járhatunk a végére.

Számíthatunk rá, de nem kiszámítható. A Szentlélek galamb vagy lángnyelv? Nem, a szimbólumot ne tévesszük össze a valósággal! A jelkép soha nem egyezik meg az igazsággal, a mögöttes tartalommal, jobban éreztették az apostolok a lángnyelvek kiáradásakor, hogy olyan volt, mint a tűz. Zaj támadt az égből, mint heves szél zúgása (ApCsel 2,2). A folyamatok ilyen, természeti jelenséghez kapcsolódó leírása a rendesnek és a rendkívülinek együttes jelenlétét mutatja meg. Ezek alapján mondhatjuk, hogy a Szentlélek a rendkívülinek a lelke.

A Szentlélek valami vagy valaki? Egy tárgyi vagy szellemi ajándék csupán, mint egy laptop, egy könyv vagy egy pár síléc? Eltörik, megkopik, lejár? Vagy Isten legbelső lényegét egymásba fűző valóság?

Természetesen személy, mert két személy – az Atya és a Fiú – között a legszorosabb kapcsolat és a legintenzívebb létező egy másik személy. Csak egy harmadik személy lehet. Ez alapján hittel valljuk, hogy a Szentlélek a harmadik isteni személy.

A Szentlélek a békének, a szeretetnek és a dialógusnak a lelke. Imádkozzunk, hogy az Egyház gyermekei be tudják fogadni Isten legnagyobb ajándékát, a Szentlelket, és békében éljenek.

Várnai Péter címzetes prépost

Benedek Elek:

Pünkösdi harangok

Olyan szépen cseng a harang,
Mint ha nem is harang volna,
hanem ezer harangvirág
Imádságos szava szólna.

Piros pünkösdi vasárnapján
Piros rózsák nyílnak a kertben,
Kis szívünkben tiszta öröm
Imádságra énekeljen.

Piros pünkösdi vasárnapján
Szálljon reánk a szentlélek,
S térde hullva mondjunk hálát
A mindenség Istenének.

Reviczky Gyula:

Pünkösdi

Piros pünkösdi öltözik sugárba,
Mosolyogva száll le a világra.
Nyomában kél édes rózsák-illat,
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.

Hogy először tünt fel a világnak:
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.
Megoldotta apostolok nyelvét,
Hirdetése győzedelmes eszmét.

Piros pünkösdi, juttasd tiszta fényed'
Ma is minden bánkodó szívének,
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':
Világító sugaradat áldja.

Habozóknak oldjad meg a nyelvét,
Világosítsd hittel föl az elmét.
Hogy az eszme szívből szívbe szálljon,
Diadallal az egész világon!

Piros pünkösdi, szállj le a világra,
Taníts meg új nyelvre, új imára.
Oszladd széjjel mindenütt az éjtel,
Szeretnek sugara, Szentlélek!

Urunk mennybemenetele

Az én Jézusom a Krisztus, negyven nappal feltámadása után elbúcsúzott tanítványaitól, majd Betánia közelébe vezette őket és áldásra fölējük emelte kezét. „Áldás közben eltávozott tőlük és fölemelkedett az égbe. Ők leborulva imádták.” (Lk 24, 51-52) Eltávozása ellenére mégis, – titokzatos módon –, övéivel maradt. Távozása nem jelenti azt, hogy magára hagyta az emberiséget. Egyházában és a szentségekben továbbra is jelen van közöttünk.

Apostolait már kellő időben felkészítette erre az eseményre. Szavaival, áldó kézmozdulatával és menybemenetelének mintegy a bemutatásával arra adott tanítást és példát, hogy a mi életünk célja is ez a mennybe emelkedés. Az ember ugyan már jó ideje tudja, hogy valójában nincs a teremtett világban fent és lent, alul és fölül. Mennybemenetelének ilyenén való láttatása tanítás számunkra. Miközben felment és belépett a mennyei Szentek közé, jelzi, hogy bennünket is oda akar vezetni.

Mennybemenetelének hangsúlyos üzenete az is, hogy Ő majd eljön egyszer mennyei Atyjától kapott dicsőségében. Ez a második eljövétel lényegesen különbözni fog az elsőttől. Ítéletet fog tartani és fel fog támasztani minket halottainkból. Aki mindezt Jézustól kapott tudásával tudja és hitével vallja, az képes észszerű meghajlással őszintén leborulva Krisztusban az Istent imádni. Ez az Istenétől kapott képesség teszi emberré az embert. Ezzel imádjja Istenét és ezzel a képességével képes szeretni embertestvérét.

Krisztus – aki felment a mennybe –, bennünk lakik! Ő a szeretet Forrása, Ő az, kiből az Élet fakad.

Szomorkodniuk kellett volna az apostoloknak, mikor látták, hogy Jézus elhagyja őket? Szomorkodnunk kellene nekünk is, nem pedig ünnepelni ezt a napot? Ők öröm-

mel tértek vissza Jeruzsálembe, dicsérve és magasztalva Istent. Mi pedig örömmünnepek tartjuk a mennybemenetel napját.

Az igaz, hogy testi szemeikkel az apostolok és más sem láthatja Jézust e földi létben – csak nagyon kivételes esetekben – de nagyobb titok birtokosai lesznek a hitben élők. Mellette eltöri a fizikai elbúcsúzás szomorúsága. A titok pedig az, hogy Istennek Fia, a második Isteni Személy helye az Örök-kévalóság Országá. Jézus úgy van ott, hogy bennünk és velünk, világunkban is jelen van, és Ott együtt leszünk az előttünk elmenőkkel.

Jézus visszatért a mennybe, a Szentháromság közösségébe, ahová vár bennünket. Megígérte, hogy elküldi a Szentlelket, aki megerősít minket abban, ami a feladatunk. A Róla való tanúságtételben. Mert Jézus tanújának lenni: önmagunk leghitelesebb vállalása.

Várjuk Szentlelkének eljövetelét, aki megerősít bennünket, hogy Egyházának tagjaiként Örömhíret terjesszük a világban.

E küldetésünk teljesítése közben nem feledkezhetünk el végső célunkról, hogy oda jussunk, ahol számunkra helyet készített.

Csukor Árpád

Pápalátogatás

Idén április 28 és 30-a között Magyarországra, Budapestre látogatott Ferenc pápa. Novák Katalin elnökhasszony a pápalátogatás után készült interjújában „a boldogság három napjának” nevezte ezeket a napokat. Alább a Szentatya beszédeiből válogattunk részleteket.

„...Abban a világban, amelyben élünk, a közösségi politika és a multilateralizmus iránti szenvedély mintha már a múlté lenne: úgy látszik, végig kell néznünk, ahogy a béke álmát éneklő kórusnak sajnálatosan leáldozik, miközben a háború szólistái törnek utat maguknak. ...A béke azonban soha nem a stratégiai érdekek követéséből fog fakadni, hanem olyan politikából, amely képes az egészet, mindenki érdekeit szem előtt tartani: odafigyelve az emberekre, a szegényekre és a jövőre; nem csupán a jelen hatalmára, nyereségére és lehetőségére.”

„Figyeljete oda a pletykálkodásra. A pletykálkodás pusztít. Olyan, mint egy cukorka, egy karamella, amit csak úgy elszopogatunk, ami kellemes az elején, de nagy kárt tud okozni. És ez gyakran megesisik. Figyeljete oda, mert ez a pusztítás útja. Ha egy szerzetes, egy világi komolyan veszi az életét és képes arra, hogy soha ne pletykálkodjon, mondjon rosszat valaki másról, akkor az egy szent. Járjatok ezen az úton! Semmi pletykálkodás!... Inkább harapjuk meg a nyelvünket, de semmi pletykálkodás!”

„Forduljunk most a Szűzanyához. Őrá bízok minden magyart, a Magyarok Nagyasznonyára, akit királynóként és patrónaként hívtok segítségül. És innen, e nagyszerű városból és e nemes országból az ő szívére szeretném bízni az európai kontinens hitét és jö-

vőjét, amelyre e napokban sokat gondoltam, különösképpen a béke ügyét. Szent Szűz, tekints különösen sokat szenvedő népekre. Tekints különösen a szomszédos, meggyötört ukrán és az orosz népre, neked szentelt népeidre. Te, aki a Béke Királynője vagy, öntsd az emberek és a népek vezetőinek szívébe a vágyat, hogy a békét építsék, hogy a következő nemzedékeknek a remény jövőjét nyújtsák, ne a háborút; egy bölcsökkel és nem sírokkal teli jövőt; egy testvérekkel és nem falakkal teli világot.”

„Rád tekintünk, Istennek Szent Anyja: Jézus feltámadása után te kísérted a keresztény közösség első lépéseit, az imádságban egységessé és állhatatossá téve őket (vö. ApCsel 1,14). Így tartottad össze a hívőket, engedelmes és segítő példádval őrizve az egységet. Hozzád imádkozunk az egyházért Európában, hogy újra megtalálja az imádság erejét, hogy újra felfedezze a te alázatodat és engedelmisségedet, a tanúságtétel lelkesedését és az igehirdetés szépségét. Reád bízunk ezt az egyházat és ezt az országot. Te, aki fiad feltámadásának örvendeztél, töltsd el szívünket az Ő örömeivel. Kedves testvéreim, azt kívánom nektek, hogy Krisztus örömét terjesszék: Isten éltesse titeket! Hálas vagyok nektek ezekért a napokért, a szívemben hordozlak benneteket, és kérek, hogy imádkozzatok értem.

Isten áldd meg a magyart!”

A gyengédség jele

A gyengédség táplál, a gyengédség helyrehoz, a gyengédség gyökeret ad, a gyöngédség felemel: merjünk gyengédek lenni! *Jeanne Larchero* filozófus szerint az érdek nélküli gyengéd gesztusok mélyen átalakítóak, gyógyítóak.

A kisgyermekkel merünk gyengédek lenni, mert tudjuk, hogy a kisbaba nem utasítja vissza simogatásunkat, nem nevet ki, nem fordul el attól a kéztől, amely megpihen rajta és megnyugtatja. Hezítálunk az előlünk kitérő tinédzserrel, aki a legjobb esetben is csak odatartja az arcát, miközben pusztit dob az ürességbe. Amikor elhagyjuk a családi fészket, nyilván félénkek leszünk. A legrosszabb pedig az, amikor már a gyengéd gesztusokat eltüntetjük a házaséletből. Alig merjük kifejezni őket, és szenvedünk attól, hogy nem merjük. Avagy egész egyszerűen nem szoktuk kifejezni őket, mert nyimnyámnak sem akarunk tűnni.

Egy érdekmentes gesztus

És mégis... Egy gyengéd gesztus, a vállon nyugvó és egy pillanatra ottmaradó kéz, egy mosollyal kísért körbeölelő tekintet, a meleget adó ölelő karok: mindez egyenesen a testtől a lélekig megy. Mert a gyengédség gesztusa egy viszonzás nélküli, érdek nélkül adott gesztus. Az átkarolás nem tesz úgy, mintha szerelmi előjáték lenne, és csak a folytatást készítené elő, hanem lehorgonyozza azokat, akik szeretik egymást, a jelenben, abban a pillanatban, amelyik jót tesz, amelyet önmagáért akarunk, és amelyet élvezünk.

Egy gyengéd gesztus szelídsége önmagáért beszél: kifejezi mindazt az értéket, amit a mi szemünkben a másik jelent, hiszen annyi érzékenységet mutatunk. Ez a gyöngédség ugyanolyan mélyen elülteti a testben

és a szívben a szeretet bizonyosságát, mint a szavak. Mert a gesztus gyöngéd és idő kell hozzá, hogy kezünk megpihenjen, egy hátat megmelegítsünk, egy homlokot felfrissítsünk. A gyengéd gesztus megtanítja azt, aki kapja, hogy szeretni annyi, mint adni.

A gyógyító gyengédség

Mivel egyes sebek lassabban gyógyulnak bennünk, a gyengédség palástja gyógyító balzsam lehet: a béke csókja gyakran megelőzi a megbocsátást, ami annak a jele is, hogy a gyengédség helyrehozza azt, ami megsavanyodva, összetöpreődve, rágódva bennünk maradt. És mivel a hegek nem tűnnek el egyik napról a másikra, a gyengédség gesztusa tovább gyógyít, megnyugtat és megerősít.

A gyengédség erőteljes, mert fizikai és érzelmi, a testet a jelen pillanatba helyezi. Erőteljes, mert érdeknélküliségével az adakozás érzéséig emeli a lelket. Erőteljes, mert mély és tartós köteléket sző: aki befogadja, megérti a saját értékét és érzi, hogy fontos a másik számára. Közvetlenebbül táplálja az önbecsülést, mint a szavak, amelyekkel néha nehéz a gyözködés. Terítsük ki ezt a palástot mindazokra, akiket elcsüggedtnek érzünk: a tinédzserekre, akik nehezen találják a helyüket, az idős nagyszülőkre, akik haszontalannak érzik magukat, és akiknek már a végét jósolják, és mindazokra, akiket folyamatosan támad a virtuális közösségi hálózat. Merjük kimondani a szót, használni kezünket vagy tekintetünket, amely jót tesz.

Fordította: Hegedüs Katalin

Nem a sok tudás telíti és elégíti ki a lelket, hanem a dolgok benső, lelki megérzése és megítélése.

Loyolai Szent Ignác

Megújult egyházközségünk egyháztanácsa

Szükségessé vált plébániánk egyháztanácsának megújítása több okból is: egyrészt mert lejárt a mandátumuk, másrészt pedig elhalálozás, elköltözés vagy nyugdíjba menetelük miatt többeket nem is tudtunk újraszabályozni az egyháztanács új egyházmegyei szabályzata értelmében. Több hetes procedúra után a Főegyházmegyei Hatóság jóváhagyta az új egyháztanácsot, aminek mandátuma öt évre szól, 2028. ápr. 30-ig.

Hálás vagyok először is azoknak, akik eddig áldozatosan szolgálták egyházközségünket egyháztanácsosként sok éven át. A Jóisten fizesse meg nekik sok-sok munkájukat, és adjon nekik még sok évet egészségben, örömben!

Hálás vagyok azoknak is, akik folytatják a szolgálatot (az előző egyháztanácsból 6 személy), és mindazoknak, akik igent mondtak a felkérésre és most kezdik egyháztanácsosként közösségünk szolgálatát. A Jóisten áldása kísérje munkájukat, hogy Istennek tetsző módon gondolkodva és dolgozva „maradandó gyümölcsöt hozzanak”.

Az új egyháztanácsnak 15 választott tagja van, ketten pedig hivatalból tagjai az egyháztanácsnak: a káplán és a kántor.

Az alakuló gyűlésen az egyháztanács megválasztotta az új gondnokot, Bagoly

Barna akolitusunk személyében. Az egész egyházközség nevében köszönjük, hogy elvállalta e felelős és sok munkával járó feladatot, a Jóisten segítse őt és kísérje áldásával ebben a szolgálatában is.

Egyháztanácsosnak lenni elsősorban feladat és felelősség. Feladatuk a munka az egyházközségért (mindenki a maga talentumával), felelősségük a példaadás és fontos kérdésekben az együttgondolkodás. Az egyháztanácsos példamutató: a keresztyén életben; a közösség életében való tevékeny részvételben; a közösségért vállalt felelősségben és munkában. Szervez, véleményt alkot, dönt, és kész szolgálni a közösséget. Az egységet akaró, munkáló ember; a közösség ügyeit, véleményét közvetítő ember a vezetőség felé, és a közösen elhatározott döntések, álláspont továbbítója a közösség tagjai felé.

Ft. Ilyés Zsolt

Bagoly Barna

Aczél Cecília

Bara Gábor

Dávid Péter

Görgényi Tünde

Horváth Szilveszter

Kozma Ferenc

Lőrincz Csaba

Nagy Zsolt

Péter Előd

Simon Balázs

Szilágyi Attila

Sztakics Éva

Tölgyesi István

Tőkés Zsolt

Ungvári Zsolt

Pap bácsi, kösd be a cipőmet!

ezzel a címmel jelent meg a Magyar Kurír gondozásában egy Szent II. János Pál pápáról szóló történeteket, anekdotákat tartalmazó kis könyvecske. Az alábbiakban és az elkövetkező lapszámainkban ebből idézünk.

A síelő pápa

Karol Wojtyła gyermekkorától szerette a hegyeket. Édesapjával, később a lengyel fiatalokkal vagy magányosan is szívesen járt a hegyeket, télen síelt. Az elmélkedés, az imádság rendkívüli alkalmak voltak számára ezek a kirándulások. Pápaként nagyon hiányoztak neki a szabadban tett túrák. Közvetlen munkatársai elhatározták, hogy megtalálják a megoldást. Dziwisz bíboros, a pápa titkára így emlékezik kalandos kirándulásaira: „Első alkalommal valósággal megszöktettük a Szentatyát. Ha jól emlékszem, erre az első kirándulásunkra 1981. január 2-án került sor. Reggel 9 óra körül indultunk József atya autójával, hogy a Castel Gandolfo-i palota kijáratánál fel ne hívjuk magunkra a svájci gárdisták figyelmét. József atya vezetett, mellette Tadeusz atya, kezében egy szétnyitott újsággal, úgy tett, mintha olvasna, valójában azonban a háta mögött ülő Szentatyát fedezte. Én a Szentatya mellett ültem. (...)

Általában magányos helyeket kerestünk. Ennek ellenére bizonyos útszakaszokon legalábbis elkerülhetetlen volt, hogy emberekkel találkozzunk. Igazából azonban nem volt mitől tartanunk. A Szentatya mindenütt hétköznapi síelőként viselkedett. Ugyanúgy kezeslábast, sapkát és szemüveget viselt, mint mindenki más. Beállt a sorba a többiekkel együtt, bár mi azért, a biztonság kedvéért mindig mellette álltunk, egyikünk előlről, másikunk hátulról fedezte. A felvonót, a ski passzt is használta.

Talán hihetetlennek tűnik, de senki sem ismerte fel. Ugyan ki feltételezte volna, hogy a pápa csak úgy elmegy síelni? Elsőként talán egy tíz év körüli fiú fedezte fel.

Késő délután történt. Mi József atyával előrementünk. Tadeusz atya megállt a hegyoldalon, hogy bevárja a Szentatyát. Épp akkor haladt el arra egy hosszútáv síelő csoport. Nem sokkal társai után jelent meg a már említett, fáradtságtól lihegő, lemaradt fiú. Megkérdezte az ott várakozó Tadeusz atyát: »Nem látta a társaimat?« Miközben ő útba akarta igazítani, a fiú megfordult, és meglátta a Szentatyát, aki épp akkor ért oda. A látványtól a lába is földbe gyökerezett, a szeme kikerekedett, és elkiáltotta magát: »A pápa! A pápa!« Mire Tadeusz atya: »Miket beszélsz, te kis buta! Siess inkább a többiek után, mert itt hagynak...« A fiú erre barátai nyomába eredt, mi pedig, miután leértünk, beszálltunk a kocsiba, hogy mielőbb visszaérjünk Rómába.”

Az áldás jelével tért nyugovóra

Elalvás előtt hálósobája ablakából még letekintett a kivilágított Rómára, és megáldotta a várost, „az ő városát”. Ezzel a jellel, a kereszt jelével, az áldás jelével tért nyugovóra minden este.

Világ világossága

„Minden ember szívében van egy Isten alkotta úr, amelyet semmilyen teremtet dolog nem képes betölteni. Csak Isten töltheti be azt, Jézus Krisztus által kinyilatkoztatva.” – Blaise Pascal. Ez annyira ijesztően hangzik, ugyanakkor oly csodálatos is. Isten alkotta az egész teremtet világot, a homokszemtől a végeérhetetlennek tűnő óceánig.

Hasonlóképpen megalkotta az embert is, kinek küldetést szabott ki: az a bizonyos úr, melyet nekünk kell betöltenünk, ehhez pedig elsősorban döntéseink, érzelmeink, szándékaink halmaza segítenek hozzá; rajtunk múlik, kire, mire, hogyan és milyen mértékben szenteljük időnket, figyelmünket, energiánkat, egész földi életünket.

Mi magunk túlságosan gyengék vagyunk ahhoz, hogy önerőből betöltsük azt az úrt, a Hemingway szerinti mindig tiszta holnapot, amelyet semmilyen tett sem szennyez.

Megkaptuk Istentől a kellékeket, az eszközöket, hogy újra megtaláljuk a Feléje vezető utat, Őhozzá térhessünk vissza, akár a tárt karokkal hazaváró otthon meleg, feltétel nélküli szeretettel és lelki békével betöltött fészkebe. Jézus Krisztus által nyilatkoztatta ki magát Isten, erről tanúskodik a világosság rózsafüzére, II. János Pál pápának az örvendetes, fájdalmas és dicsőséges rózsafüzérhez 2002 októberében adott kiegészítése. Úgy vélte, a rózsafüzér krisztologikus jellegének erősítésére alkalmas volna egy kiteljesítő hozzáfűzés, mely a Krisztus keresztsége és szenvedése közötti nyilvános működés idejének titkait foglalja magában. E titkokban Krisztus személyének, mint Isten végső kinyilatkoztatójának fontos tulajdonságait szemléljük. Annak érdekében, hogy a rózsafüzért még inkább „az evangélium összefoglalásának” nevezhessük, nagyon megfelelő, hogy – miután megemlékeztünk Krisztus megtestesüléséről és rejtett életéről (az öröm

titkai), s mielőtt szenvedésének kínjait (a fájdalom titkai) és a föltámadás győzelmét (a dicsőség titkai) szemlélnénk – elmélkedésünk kiterjedjen nyilvános működésének néhány nagyon fontos mozzanatára is (a világosság titkai). Ez az új titkokkal való kiegészítés – teljesen tiszteletben tartva az eddigi hagyományos módot – azt szeretné elérni, hogy a keresztyén lelkiiségben megújítsa a figyelmet a rózsafüzér iránt, mint ami valóban bevezet Krisztus szívének, az öröm, a világosság, a fájdalom és a dicsőség mélységébe.

Az örvendetes titkokról való elmélkedés a keresztyén öröm végső indítékaival és mélységes tartalmával való találkozás. Azt jelenti, hogy tekintetünket a megtestesülés titkának fogható valóságára és az üdvözítő szenvedés még homályos jövődőlésére szegezzük. Mária elvezet minket a keresztyén öröm titkának megértésére, és emlékeztet rá, hogy a keresztyénység mindenekelőtt euangelion | εὐαγγέλιον, azaz örömhír, melynek központja, sőt lényegi tartalma Krisztus személye, a testté lett Ige, a világ egyetlen Üdvözítője, aki a Jordán vizében megkeresztelkedett, aki a kánai menyegzőn kinyilvánította isteni erejét, aki meghirdette Isten országát, aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét, s aki az Eucharishtiában nekünk adta önmagát: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (Jn 8,12) Szomorúan tapasztaljuk, hogy ezen a világon milyen sötétség uralkodik.

Gyakran árnyas erők irányítják az eseményeket, éjszínű szándékok húzódnak meg szépnek látszó törekvések mögött, homályban tapogatnak tömegek – néha meglepően nagy önbizalommal –, és sokan élnek tudatlanságban Isten dolgait illetően.

Oly nagy szükségünk van a fényre, hiszen fény nélkül életünk nem más, mint

egy úr, amelyet sohasem töltünk ki. Fény nélkül nincs Krisztus, Ónéküléle nincs Atyához vezető út, Isten nélkül pedig nincs élet.

Ne féljünk hát világitani, hiszen „ma van az a holnap, amitől tegnap annyira féltél”, állapítja meg Mark Twain.

Jézus maga a világosság, belőle árnyékmentes fény árad, s pontosan ezt tette tanítványai küldetésévé. Aki enged az Ő hívásának, az kilép a sötétségből, megtanul világosságban járni, elkezd világitani másoknak is, Isten országát képviselve ebben a világban, s mutatja az utat a világ világosságához: Jézushoz, s teszi ezt nemcsak szavakkal, hanem megszentelt, tiszta életével is.

Világít-e így a mi életünk?

Imádkozzunk, hogy egyre nagyobb fény áradjon belőlünk a világra:

Mennyei Atyánk! A Te teljességedből kaptuk a kegyelmet, mellyel imádkozhatunk Téged. Köszönjük, hogy felnyitottad szemünk a világosságra, és most már életünk része vagy. Köszönjük, hogy bár Téged sosem látunk, Fiad kinyilatkoztatott nekünk, hogy a sötétséget örökre elkerüljük. Te vagy az életünk, az emberek világossága. A világnak mi másra lenne szüksége, mint Rád, hiszen Nélküled a világ vak utakon jár. Te vagy az Ige, mely cselekvésre ösztönöz minket, hogy nap mint nap felismerjünk életünkben, és Jánost követve tanúságot tegyünk Rólad. Mert mit is jelent: kinyilatkoztatni, világossággá lenni, az Igének megtestesülni? Nem mást, mint szeretetből áldozatot vállalni. Ámen.

iff. Csáky Zoltán

Hrabanus Maurus*:

Pünkösöd himnusza

Teremtő Lélek, légy velünk!
Látogasd híveid szívét!
Töltsd malaszttal a kebleket,
melyeknek alkotója vagy.

Te kit Védőnknek mondanak,
s mellénk a magas Ég adott!
Tűz, élő forrás, szeretet!
Te lelkek lelki olaja!

Ajándékkal hétszeres!
Te ujj az Isten jobbkezén!
Te, ki az Atya megígért
szavával áldod torkaink!

Gyűjts fényt érzeinkbe! Önts
szívünkbe szent szerelmedet!
S mi bennünk testi gyöngeség,
örök erőddel izmosítsd!

Ellenségünket üzzed el!
S a Békét tüstént hozd közel,
előttünk járva, mint vezér!
S kerüljünk mindent, ami árt.

Általad tudjuk az Atyát,
s ismerjük, adjad, a Fiút!
Tebenned higyjük Szellemét
mindakettőnek végtelen.

Ezt teljesítse az Atya,
s vele egylényű Egyfia,
aki veled uralkodik,
óh Lélek, minden századig!

Fordította: Babits Mihály

* középkori német bencés szerzetes

Szentkatolna

A falu területén talált régészeti leletek bronzkori település nyomairól tanúskodnak. Tekintettel arra, hogy az egyházközség a pápai tizedjegyzék 1332. évi rovatában Sancta Catherina néven szerepel, így a település lakossága a templom védőszentjéről, Alexandriai Szent Katalinról származtatta a falu nevét. Ez a név a századok folyamán különböző írásokban több változatban fordult elő: 1533 – Zenthkatolna, 1561 – Szent-Katolna, 1694 – Szent Katolna, a későbbiekben Szentkatolna egybeírva szerepel. A régi templom az 1802-es évi földrengéskor összeomlott, helyette 1815–23-ban újat építettek.

A 2002-es népszámlálás alapján a falu lakossága 1491 fő, melyből 1468 magyar és 23 román nemzetiségű. Az 1848-as szabadságharc során Háromszék fő királybírója Szentkatolnát jelölte ki az 1848 októberében tartandó forradalmi népgyűlés színhelyéül.

A szentkatolnai Szent Katalin szűz és vértanú plébániatemplom

A népgyűlésre gróf Kun József udvarházában került sor. (Ma a nép későbbi tulajdonosáról Sinkovits udvarnak nevezi.)

A falu első iskolája 1500-ból datálódik, amelynek tanítója Kis András iskolamester volt. A jelenlegi nyolcosztályos általános iskola Bálint Gábor orientalista nyelvtudós nevét viseli.

A falu szülöttei: dr. Demény Antal (1744-1833) egyetemi tanár, Bakk Endre (1841-1906) vizaknai kanonok-plébános, történetíró, Bálint Benedek (1860-1920) fametsző képzőművész, dr. Bálint Gábor (1844-1913) orientalista nyelvtudós, Pál István (1854-1935) udvarhelyi plébános, státusi referens, aki a román szenátus tagjaként küzdött a magyar oktatás ügyéért. Nagy károkat okozó földrengések 1802-ben és 1977-ben voltak. Az 1846-ban történt tűzvész alkalmával az egész falu leégett. Súlyos csapás volt az 1884-es árvíz is. Az 1946. évi aszály követ-

keztében többen telepedtek át Arad vidékére. Hatolyka filia is plébánia volt a középkorban. 1650-ben új templomot, 1668-ban tornyot építettek.

Kézdimartonfalva neve 1407-ben bukkan fel először. Templomának építését, stíluselemei alapján, a 13. századra teszik. A reformáció idején lakossága a templommal együtt református lett. Alsócsernáton filiaja volt. 1974-ben Harai János alsócsernátoni plébános építtetett imaházat.

Örökös szentségimádási nap: november 16.

Forrás: ersekseg.ro

MAGUNKRÓL – MAGUNKNAK

A szent keresztségben ötön részesültek:

– Oláh Medárd Márk, Szilveszter Ádám
Luna, Urbanovici Éva, András Brihanna, Jakab
Mátyás Attila.

Az Úr tizennégy testvérünket hívta haza:

– Szöcs Judit, Molnár Mária Magdolna,
Bajna Ferenc, Pinti Ottó, Hágel Zsófia, Ladó
Mária, Bács János, Nánássy Piroska, Boga
Antal, László György, Kovács Csaba Géza,
Rettegő Sándor, Csia Anikó, Trinfuly György.

***Irgalmas Jézus, adj nekik
örök nyugalmat!***

Elsőáldozás

Május 14-én, a 10:00 órás szentmise ke-
retében 48 gyerek járul először szentáldozás-
hoz. Elérkezett számukra ez a várva várt pil-
lanat. Imáinkban hordozzuk őket, hogy áldo-
zásuk igazi, kegyelmi találkozás legyen a
Feltámadt Úrral, és hogy e szentséghez gyak-
ran járulva életük csodálatos erőforrásává
váljon az Oltáriszentség.

Élmény volt idén is ilyen lelkes, nyitott
gyerekekkel dolgozni. Hálásan köszönöm an-
nak a kilenc csoportvezetőnek a munkáját, a-
kik hétről hétre kísérték és segítették e gyere-
keket a felkészülés folyamatában. Hálás va-
gyok a szülőknek, akik rendszeresen, akár
áldozatok árán is, hozták gyerekeiket a fel-
készítőkre. Hálás vagyok mindazoknak, akik
felkérésünkre egy nevet kihúzva végigkísér-
ték imáikkal e gyerekeket! Minden elsőáldo-
zásra készülő gyerekért hárman imádkoztak.
Isten fizesse mindenki munkáját, áldozatát,
akik e 48 gyerek útját kísérték!

Ft. Ilyés Zsolt

Május 25-én, csütörtökön, du. 5 órá-
tól Csókay András előadást tart a Székely
Mikó Kollégium konferenciatermében.

Június 4-én, vasárnap, 11:00 órától
családos mise, utána pedig a plébánián
családos nap. Közös ebéd, játék, zene,
beszélgetés, a gyerekeknek foglalkozá-
sok. Aki kér ebédet, annak ételjegyet
kell előtte váltani (gyerekeknek 15 lej,
felnőtteknek 25 lej). Várunk szeretettel
minden családot!

Június 11-én, vasárnap, a 12:00 órás
szentmise keretében jubiláns házások
(25, 50 év) megáldása, utána pedig közös
ebéd velük a plébánián. Kérjük a jubiláns
házásokat, hogy akik részt szeretnének
venni az ebéden, jelezzék részvételi
szándékukat. Hívjuk, várjuk szeretettel
erre a programra a jubiláns házásokat.

Havi rendszerességgel a következő családos programokat tartjuk:

- Minden hónap első vasárnapján
11:00 órától gyermekmise, mise után pe-
dig találkozás a családokkal a plébánián
egy kis enni-, innivaló mellett.
- Minden hónap 4. péntekén este
19:00 órától a plébánián találkozó háza-
sok részére, amelyen a házasság vagy
gyereknevelés témájával foglalkozunk
film, előadás vagy interaktív tevékeny-
ségek keretében.

EGYHÁZI TUDÓSÍTÓ

Katolikus havilap. Kiadja a sepsiszentgyörgyi
Szent József plébánia.

Főszerkesztő: Ilyés Zsolt.

Felolvasó szerkesztő, tördelő: Dávid Péter.

email: egyhazitudosito@gmail.com

Nyomda: DEICO – Sepsiszentgyörgy

ISSN: 2248-1532